

πεποιθήσεως ἐγκρατοῦς) ἐνιαχ. *Ἡ κάττα πίν' ὀξίδ'*; (συνών. τῇ προηγ.) Πόντ. (Χαλδ.) *Θέλ' κ' ἡ κάττα ρεπάν'* (ἐπὶ παραλόγου ἢ ἀκαίρου ἀξιώσεως) Θράκ. (Σαρεκκλ.) || Παροιμ. *Ἐφυγε ἡ γάττα καὶ χορεύουν τὰ ποντίκια* (ἐπὶ ἀταξιών ἢ παραβάσεων γινόμενων ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ πατρός, διδασκάλου, προϊσταμένου, κλπ.) κοιν. *Ἡψόφησεν ἡ γάττα τσαὶ χορεύουν τὰ bodítsia* (συνών. τῇ προηγ.) Ἄνδρ. *Τὰ κάττας ἐξενίτεψαν κ' οἱ πεντικοὶ χορεῦ'νε* (συνών. τῇ προηγ.) Πόντ. (Κρώμν.) *Γάττα πού κοιμάται ποντικούς δὲν πιάνει* (ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ὀκνηρίας) πολλαχ. *Ἡ γάττα γιὰ τὰ ψάρια τῇ γούνα τζη πουλεῖ* (ἐπὶ κοιλιόδούλων) Θήρ. Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγ. κ. ἀ. *Δέβ' τ' γάττα κὶ τρώει ψουμί* (ἐπὶ φιλαργύρων) Μακεδ. (Βελβ. κ. ἀ.) *Ὁ πριος λυπάται τῆς κάτ-θας τὸ ψουμί, τρώουν οἱ ποντικοὶ τὰ ροῦχα του* (ἐπὶ ἀνοήτου καὶ ἀσκόπου φειδοῦς) Σύμ. *Βούδᾱ πουλεῖ καὶ κάττας ἀγοράζ'* (ἐπὶ τῶν ἀλογίστως, καὶ ἐπιζημίως ἄρα, συναλλασσομένων) Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) *Τ'ς γάττας ἡ δρουμὴ ἴσιαμι τὸν ἀχυριῶνα* (ἐπὶ ἀψιχόρων εἰς τὴν ἐργασίαν) Εὐβ. (Στρόπον.) *Ἡ γάττα ὄντας δὲ φτάν' τὰ ψάρια, λέει: βρουμᾶν* (ἐπὶ τῶν τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν ποιουμένων) Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) *Ἡ κάττα 'ς σὸ κρέας 'κ' ἔφτασεν καὶ εἶπεν: Παραθκενὴ ἔν'* (συνών. τῇ προηγ.) Πόντ. (Τραπ.) Πβ. τὸ Αἰσώπειον: «ὄμφακές εἰσιν». *Ἡ κάττα ντὸ γεννᾶ, πεντικὸν πιάν'* (ἐπὶ τῆς ὁμοιότητος τῶν ἐλαττωμάτων μεταξὺ γονέων καὶ τέκνων) αὐτόθ. Πβ. καὶ γάττος 1. || Ἄσμ.

Σὰ μᾶθ' οὐ σκύλλους γράμματα κ' ἡ κάττα νὰ διαβάξῃ, τότες θὰ παδριφτῆς κὶ σύ, νὰ κἀν' ἡ κόσμους χάξι

Λέσβ. 2) Συνεκδ., τὸ δέρμα τῆς γαλῆς (εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν γουναράδων) Ἀθῆν. Μακεδ. (Καστορ.) Συνών. γαττοπροβιά, γαττουλοπροβιά, γαττουλοτόμαρο.

3) Εἶδος καρκινίου τῆς θαλάσσης, πιθανῶς βερνάρδος ὁ ἐρημίτης (eupagurus bernardus), τῆς οἰκογενείας τῶν παγουριδῶν (paguridae) Σκῦρ. Σύμ. Συνών. γάττος 3. β) Τὰ κογχύλια ἐντὸς τῶν ὁποίων διαβιοῦν τὰ μαλακόστρακα ταῦτα, χρησιμοποιοῦμενα ὡς φάρμακον κατὰ τοῦ ἔρπητος μετὰ προηγουμένην διάλυσιν τῶν ἐντὸς ὁποῦ λεμονίου, ἢ εἰς περίπτα ζώων, ἢ καὶ ἀπλῶς εἰς παιγνίδια μικρῶν παιδιῶν Κύπρ. Σκῦρ. Σύμ.

4) Εἶδος ἀγριοχόρτου βρωσίμου, ἀυναλδία ἡ τριχωτὴ (haynaldia villosa), τῆς τάξεως τῶν ἀγρωστωδῶν (graminaeae), γνωστὸν ὡς: τ'ς γάττας τ' ἀφτί Σαμοθρ., τ'ς γάττας τὰ β'ζιὰ Θεσσ., τ'ς γάττας τοῦ σταφύλ' Ἡπ. Συνών. ἀγριοσικαλεῖα, ἀγριοσίταρο 1γ. 5) Ἀκιδωτὸς κρίκος τοποθετούμενος εἰς τὸ πρὸς τὴν σιαγόνα ἄκρον τῆς φορβειᾶς τῶν ὑποζυγίων, τὰ ὁποῖα ἀναγκάζει εἰς ταχὺ βάδισμα διὰ τοῦ ἐρεθισμοῦ ὃν προκαλεῖ συρομένης τῆς φορβειᾶς Μακεδ. (Ὁλυμπ.) 6) Εἶδος κολυμβητικοῦ σχήματος Προπ. (Πάνορμ.) Πβ. γαττίτσα 3. 7) Μετων., ἄνθρωπος (κυρίως γυνή) πονηρὸς καὶ δόλιος Μακεδ. (Βογατσ.) Μέγαρ. Σύμ. Σῦρ.: *Εἶναι μὲν γάττα! Σῦρ. Τί γάττα πού εἶμι! Βογατσ. Πβ. γάττος 5. β)* Ἄνθρωπος ὀξυδερκής εἰς τὸ σκότος Μακεδ. (Βογατσ.): *Εἶμι σουστή γάττα! γ)* Ἄνθρωπος δειλὸς Ζάκ. 8)

Εἶδος παιδιᾶς, καθ' ἣν οἱ παίζοντες σχηματίζουν κύκλον, εἰς τὸ μέσον τοῦ ὁποίου ἵσταται ὁ ὑποδύμενος τὴν «γάτταν», καὶ ἀνταλλάσσουν δρομαίως ἀνὰ δύο τὰς θέσεις τῶν διερχόμενοι πλησίον τοῦ τελευταίου τούτου, προσπαθοῦντος νὰ συλλάβῃ τινά, ὅστις ὑποχρεοῦται νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ, οὕτω δὲ συνεχίζεται ἡ παιδιὰ Πελοπν. (Κυνουρ.) κ. ἀ. β) Ἐν τῇ φρ. ἡ γάττα καὶ τὸ ποντίκι, εἶδος παιδιᾶς κορασίδων, μία τῶν ὁποίων ὑποδύεται τὴν «γάτταν», ἑτέρα τὸ «ποντίκι», αἱ δὲ λοιπαὶ σχηματίζουν κύκλον κρατούμεναι διὰ τῶν χειρῶν ἢ «γάττα» προσπαθεῖ νὰ συλλάβῃ ἢ νὰ ἐγγίσῃ ἀπλῶς τὸ

«ποντίκι», τὸ ὁποῖον φεύγει δι' ἐλιγμῶν, εἰσερχόμενον καὶ ἐξερχόμενον τοῦ κύκλου διὰ τῶν μεταξὺ δύο παικτριῶν ἀνοιγμάτων ἐὰν τὸ κατορθώσῃ ἢ ἐὰν φωραθῇ μὴ ἀκολουθοῦσα τὴν αὐτὴν πρὸς τὸ ποντίκι πορείαν, θεωρεῖται ἀντιστοίχως νικήσασα ἢ νικηθεῖσα, ὅποτε γίνεται ἀντικατάστασις τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης ἢ καὶ ἀμφοτέρων, καὶ οὕτω συνεχίζεται ἡ παιδιὰ Μακεδ. (Φλόρ.) Πελοπν. (Γορτυν. Μαντίν. Κυνουρ.) Στερελλ. (Λαμ.) κ. ἀ. Πβ. γαττίτσα 2β. γ) Ἐν τῇ φρ. ἡ γάττα με τὰ ψάρια, εἶδος παιδιᾶς κορασίδων, καθ' ἣν αὗται σχηματίζουν κύκλον ἀλληλοκρατούμεναι διὰ τῶν χειρῶν, πλὴν δύο, ἡ μία τῶν ὁποίων ὑποδύεται τὴν «γάτταν» καὶ μένει ἔξω τοῦ κύκλου, ἡ δὲ ἑτέρα τὴν «μάνναν» καὶ φυλάσσει τὰ «ψάρια» (δηλ. ὀλίγα ξυλαράκια τοποθετούμενα εἰς τὸ κέντρον τοῦ κύκλου) ἢ κυρίως παιδιὰ συνίσταται εἰς τὴν προσπάθειαν τῆς «γάττας» νὰ ἀρπάσῃ μερικὰ ἢ ὅλα τὰ «ψάρια», ἐπωφελομένη ἀπροσεξίας τινὸς τῆς «μάννας» καί, ἐν περιπτώσει ἐπιτυχίας, εἰς τὴν καταδίωξιν τῆς ὑπὸ τῆς τελευταίας, μεθ' ὃ ἰσχύουν τὰ ἐν τῇ προηγουμένη περιπτώσει ἐφαρμοζόμενα ὡς πρὸς τὴν ἀντικατάστασιν τῆς ἀποτυχοῦσης καὶ τὴν συνέχισιν τῆς παιδιᾶς Ἡπ. (Ζαγόρ.) Πελοπν. (Γορτυν. Μαντίν. Κυνουρ.) κ. ἀ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. *Γάττα ἈΡουμελ.* (Σωζόπ.) *Κάβο-Γάττας* Κύπρ. Πβ. καὶ γάττος.

γαττάγι τό, ἀμάρτ. γατ-τάγι Εὐβ. (Κονίστρ. Κουρ. Κύμ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γάττα καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άγι, δι' ἣν ἰδ. Στ. Καρατζᾶ, Ὑποκορ. Κύμ., 17 κέξ., 31, 46.

Γαττάκι 1, ὁ ἰδ.

γαττάγλειμμα τό, ἀμάρτ. κατθάγλειμμα Μέγαρ. κατθάγλειμμα Μέγαρ.

Ἐκ τῶν οὐς. γάττα καὶ ἄγλειμμα, δι' ὃ ἰδ. γλειμμα.

Τὸ καχεκτικὸν καὶ ἀκάθαρτον παιδίον. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαττόπαιδο.

γάττακας ὁ, Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) κάττακας Κρήτ. Ἐκ τοῦ οὐς. γάττος, παρ' ὃ καὶ κάττος, καὶ τῆς μεγεθυντ. καταλ. -ακας.

Γάτταρος, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν.: *Τὸ γαττάκι μας ἐγίνη ἕνας γάττακας μέσα σὲ λίγο γαιρὸ* Κίτ. Μάν.

γαττάκι τό, κοιν. γαττάκ' κοιν. βορ. ἰδιωμ. γαττάτσι Εὐβ. (Βρύς. κ. ἀ.) Ἡπ. (Χιμάρ.) Σκῦρ. γατ-τάτσι Εὐβ. (Κονίστρ. Κουρ. Κύμ. κ. ἀ.) καττάκι Κρήτ. (Σέλιν. κ. ἀ.) κατ-τάκι Κάσ. Ρόδ. κατ-θάκι Νίσυρ. Σίφν. Σύμ. Σχιν. κατ-θάτθι Κῶς Τήλ. καττάτσι Πάτμ. γατσάκι Ἡράκλ. κατσάκι Θήρ. Μῆλ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. Βυζαντ. γαττάκιν (πβ. γάττα, γαττί), πιστουμένου ἐκ τοῦ παραλλήλου τύπου καττάκιν βλ. Συναξάρ. γαδάρ. στ. 170 (ἐκδ. Wagner, σ. 117): «ἐβλέπω, περιεργάζομαι, ἔχει κάττον ἢ γραῖα | χοντρὸν καττάκιν κόκκινον, τὴν τρίχα τοῦ ὁμοιάζει». Διὰ τοὺς τύπ. γατσάκι-κατσάκι, πβ. γαττί. Ὁ τύπ. κατσάκι καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἡ μικρὰ τὴν ἡλικίαν γαλῇ ἢ τὸ νεογνὸν τῆς γαλῆς κοιν.: *Γέννησε ἡ γάττα μας κ' ἔκαμε τρία γαττάκια. Δῶσε λίγο γάλα 'ς τὸ γαττάκι κοιν. Τί σ' φταίει τοῦ γαττάκ' κὶ τοῦ βασανίζεις;* Εὐβ. (Ἄκρ. κ. ἀ.) *Εἶχαν ἕνα γαττάκ' διμένον ἀπ' τοῦ λιμὸ Ἀλόνν. Ἡ κάτ-θα μας ἤκαμεμ-βένδε κατ-θάτθια* Κῶς *Τὸ κατσάκι νιαουρίζει* Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) || Παροιμ. *Ἡ γάττα τὰ γαττάκια της, κ' ἡ μάννα τὰ παιδάκια της* (ἐπὶ τῆς ἰδιαίτερας στοργῆς ἣν αἰσθάνεται ἐκάστη μήτηρ διὰ τὰ ἴδια τέκνα) πολλαχ. || Ἄσμ.

Καὶ ἦταν τὸ κατ-τάκι μου κ' ἐπιάσε τὸ ποντίκι
κ' ἔσεισε τὸ νουράδι του κ' ἔσβησε τὸ λυχνάρι
ἐδ.

Κατσάκι μου, κατσάκι μου / μὴ φῆς τὸ δερματάκι μου,
νὰ σοῦ μαερέψω ρύζι / νὰ τὸ τρώς νὰ σοῦ μυρίζῃ
(ποντικὸς πρὸς τὴν γαλῆν) Θήρ. Συνών. γαττάγι, γατ-
λί, γαττέρι, γαττί 1, γαττίνι 1, γαττίτσα, γατ-
πικο, γαττοπουλάκι, γαττόπουλο, γαττουδάκι,
γαττούδι, γαττουδόπουλο, γαττουλάκι, γαττού-
λα 1, γαττούλι, γαττουλίτσα, γαττουλοπουλάκι,
γαττουλόπουλο. 2) Τὸ φυτὸν λάγουρος ὁ ῥοειδῆς (lagu-
rus onatus), τῆς τάξεως τῶν ἀγρωστωδῶν (graminaceae)
ῥοθων. Σίφν. Συνών. ἀλεπουρά 3γ, γαττούλα 5γ, γατ-
χορτο, λαγάκι, λαγοουρά. 3) Εἶδος θαλασσίου κογ-
χυλίου Σκυρ. Πβ. γάττα 3β.

γαττάρα ἡ, ἐνιαχ. καττάρα Κρήτ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὖς. γάττα, παρ' ὁ καὶ κάττα, καὶ τῆς μεγεθυντ.
καταλ. -άρα, δι' ἣν ἰδ. -αρος.

Ἡ σωματώδης, ἡ ὑπὲρ τὸ κοινὸν μέτρον ἔχουσα σωματι-
κὰς διαστάσεις γαλῆ ἐνθ' ἄν. : Γάττα τῇ λῆς αὐτῇ τῇ γατ-
τάρα; ἐνιαχ. Μπορεῖ νὰ πιράδ' κοντζάμ γαττάρα π' αὐτεῖν'
τ' ἀρνπούλα; Εὔβ. (Ἀκρ. κ.ά.) Ἐχει μία γαττάρα καὶ δὲ
μελεῦει ποδικὸς Πελοπ. (Κίτ. Μάν.) Ἀκοῦτε μιὰ γατ-
τάρα! ὅσον ἕναν ἀρνὶ εἶναι! Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Συνών.
γαττουλάρα, γαττούρα.

γάτταρος ὁ, πολλαχ. γάτταρους πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.
κάτταρος Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. κάτταρους Λέσβ.
κάτ-θαρος Κῶς Νίσυρ. Σίφν. κάτταους Σαμοθρ. κάτσαρος
Ἀθῆν. (παλαιότ.) κάτ-ταρης Κάσ.

Ἐκ τοῦ οὖς. γάττος καὶ τῆς μεγεθυντ. καταλ. -αρος.

Ὁ εὐμεγέθης, σωματώδης γάττος, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν. : Μωρέ,
τί γάτταρος εἶν' αὐτός! πολλαχ. Ἐχουμ' ἕνα γάτταρον,
σὰν ἀρνί! Εὔβ. (Ἀκρ. κ.ά.) Μωρέ, τίνας εἶν' εὐτὸς ὁ
κάτταρος; πρώτη μου βολὰ πού θωρῶ ἴσα μεγάλο γάττη
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐτσεῖ πού διέβηγε, ἦρ' ἕνα κάτταρον
τοῖ κά'ταν πᾶ' σὶ μιὰ καρέκλα (ἐκ παραμυθ.) Λέσβ. Βλέ-
πει καὶ παρουσιάζεται μπροστά της ἕνας μαῦρος κάτσαρος
(ὁμοίως) Ἀθῆν. (παλαιότ.) || Παροιμ. Ὁ γάτταρος τρώει
μικρὰ ποντικᾶκια (ἐπὶ γερόντων ἀσελγῶν ἀρεσκομένων εἰς
τὴν μετὰ νεαρῶν κορασίδων ἐρωτικὴν ὁμιλίαν) Κωνπλ.
Συνών. γάττακας, γαττούδαρος, γαττούλαρος, γάτ-
τουλος 1, γάττουρας 1.

γαττάχναρο τό, Πελοπ. (Γαργαλ.) γαττάχναρο Πε-
λοπ. (Γαργαλ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γάττα ἢ γάττος καὶ ἀχνάρι, παρ' ὁ καὶ
ἀγνάρι.

Τὸ ἶχνος τῶν ποδῶν τῆς γαλῆς : Εἶδα κάτι ἀγνάρι 'ς
τὸ σύρμα καὶ δὲν ξέρω, γαττάχναρα εἶναι γιὰ κουναβάχναρα
(σύρμα=στενὴ δίοδος ἐντὸς δάσους). Συνών. γαττοπα-
τησιὰ 1, γαττουλάχναρο.

γαττέλι τό, ἀμάρτ. καττέλ' Λέσβ. Τένεδ.

Ἐκ τοῦ οὖς. γάττα, παρ' ὁ καὶ κάττα, καὶ τῆς ὑποκορ.
καταλ. -έλι.

Γαττάκι 1, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν. : Τοῦ καττέλ' φόφ'σι Λέσβ.
Ἡὺρι κατ' μουρὰ τοῖ θέλαν νὰ σκοινώσιν ἕνα καττέλ' (ἐκ
παραμυθ.) αὐτόθ.

γαττέρι τό, ἀμάρτ. γαττέρ' Προπ. (Ἀρτάκ.) καττέρ'
Προπ. (Ἀρτάκ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γάττα, παρ' ὁ καὶ κάττα, καὶ τῆς ὑποκορ.
καταλ. -έρι.

Γαττέλι, ὁ ἰδ.

γαττήσιμος ἐπίθ. ἀμάρτ. κατ-τήσιμος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὖς. γάττα, παρ' ὁ καὶ κάτ-τα, καὶ τῆς παραγ-
γωγ. καταλ. -ήσιμος.

Ὁ ἀρμόζων ἢ ἀνήκων εἰς τὴν γαλῆν : Ἐχει στρηνὴν κατ-τή-
σιμον (στρηνὴν=γενετήσιος ὄργανος).

γαττήσιος ἐπίθ. κοιν. γαττήδες Σκυρ. καττήσιος Κρήτ.
(Κίς. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γάττα, παρ' ὁ καὶ κάττα, καὶ τῆς παραγωγ.
καταλ. -ήσιος.

Ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν γαλῆν κοιν. : Δέρμα γαττή-
σιο - μάτια γαττήσια κοιν. Ἐβαλε πετσοῖ πού λειώσε μὲ
τὸ πρῶτο, σὰ νά 'τανε γαττήθο Σκυρ. Ἐχει καττήσια μάθια
αὐτῇ Κρήτ. (Κίς.) Συνών. γαττήσιμος, γάττικος,
γάττινος 1.

γαττί τό, κοιν. γατοῖ Ἀλόνν. Εὔβ. (Ἀκρ. Ὑαχν. κ.ά.)
Ἡπ. (Ἰωάνν. κ.ά.) Μακεδ. (Σιάτ. κ.ά.) Παξ. Πελοπ. (Ἡλ.)
Στερελλ. (Αἰτωλ.) καττί Ἡράκλ. Θράκ. (Σηλυβρ. κ.ά.)
Ἰμβρ. Ἰων. (Βουρλ.) Κρήτ. (Σέλι. κ.ά.) Κυδων. Χίος
(Βροντ. Νένητ. κ.ά.) κατ-τίν Κύπρ. κατ-τί Εὔβ. (Κο-
νίστρ. Κουρ. κ.ά.) κατ-τί Μεγίστ. Ρόδ. κατ-θί Ἀστυπ.
Κῶς Νίσυρ. Σύμ. Τῆλ. κατσί Ἀθῆν. (παλαιότ.) Θήρ.
Κύθηρ. Κύθν. Μέγαρ. Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Δαμαρ. Φιλότ.)
Πάρ. (Λεῦκ.) Πελοπ. (Γέρμ. Κίτ. Μάν. Σαηδόν.) Σίφν.
Χίος (Βροντ. Πυργ. κ.ά.) κασί Ἀνδρ. Μύκ. Τῆν. (Κτικ.
Τριαντ.) κακί Λέσβ. γαττί Θάσ.

Τὸ Βυζαντ. γαττίν. Βλ. Χρον. Μορ. στ. 2932 (κῶδ. Ρ,
ἐκδ. Schmitt) : «ἐφάγασιν καὶ ποντικὸς ὁμοίως καὶ γαττίαν».
Εἰς παραλλαγήν τοῦ αὐτοῦ στίχου (κῶδ. Η, ἐκδ. Schmitt)
φέρεται ὁ τύπ. κατσία, ὅθεν πιστοῦται ἡ ὑπαρξίς τοῦ πα-
λαιότερου τύπ. καττίν (πβ. γάττα). Ὁ τύπ. κατσί(ν)
καὶ ἐν τῷ στιχοιργήματι Περι γέρ., στ. 107 (ἐκδ. Wagner,
σ. 109) καὶ παρὰ Σομ. Ὁ τύπ. κακί διὰ ψευδῆ ἀποκατά-
στασιν, δι' ἣν βλ. Γ. Χατζιδ., Γεν. Γλωσσ., 169.

1) Τὸ νεογνὸν τῆς γαλῆς ἢ ἡ μικρὰ τὴν ἡλικίαν γαλῆ κοιν. :
Γέννησε ἡ γάττα μας κ' ἔκαμε πέντε γαττία κοιν. Παίξει ἡ
γάττα μὲ τὰ γαττία της καὶ κάνει τὸ σπῆτι ἄνω-κάτω σύνθηθ.
Γιόμ'σι τοῦ σπῆτ' γατσία Εὔβ. (Ἀκρ. κ.ά.) Εἴχαμαν γιαν-
ν' τούρια πέδε γατσία γέν'ν'σι ἡ γάττα μας Ἡπ. (Ἰωάνν.
κ.ά.) Τὸ κατσί πεινᾷ, γι' αὐτὸ φωνάτζει Σίφν. Ἡ γάττα μας
ἔκαμε δύο κατσία Πελοπ. (Κίτ. Μάν.) Ἀσκημα πού νια-
ουρίζ-ζει τὸ κατ-θί! Κῶς Ἡ κάτ-θα ἔκρυψε τὰ κατ-θιά της
κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτ-θι Σύμ. Ὑόφ'σι τοῦ κακί Λέσβ. Ἐλα,
κασούλα μ', κὶ ἄσ' ἦδ'χον τοῦ κασί Τῆν. (Κτικ. Τριαντ.)
Μαρέ, τάισης τοῦ γατί; Θάσ. || Φρ. Ἐφτάφυχο γαττί (ἐπὶ
ἀνθρώπου οὔτινος ὁ ὀργανισμὸς παρουσιάζει ἐκπληκτικὴν
ἀντίστασιν εἰς τὰς ἀσθενείας) σύνθηθ. Πβ. γάττα 1. Ἐγίνα
κατσί (ἐβράχην, ἔγινα σὰν βρεγμένο γαττί) Πελοπ. (Κίτ.
Μάν.) Σίφν. Χίος (Βροντ. κ.ά.) Συνών. φρ. ἔγινα μουςκί-
δι-παπί || Παροιμ. φρ. Ὁδες βγάλη τὸ κατσί κέρατα (ἐπὶ
τοῦ ἀδυνάτου γενέσθαι) Κύθηρ. || Παροιμ. Ἡ γάττα ἀπὸ τῇ
βία της γεννᾷ τὰ γαττία της στραβά (ἐπὶ τῶν κακῶν ἢ ἐπι-
βλαβῶν ἀποτελεσμάτων τῶν μετὰ σπουδῆς ἐκτελουμένων
πράξεων) Πελοπ. (Κίτ. Μάν.) Πβ. βία 4. Θέλ' ἡ κυρά
μας καὶ παίζουν τὰ γαττία μας (ἐπὶ παρεκτροπῶν γινο-
μένων τῇ ἀνοχῇ τοῦ προϊσταμένου) Σῦρ. κ.ά. || Γνωμ. Τὸ
παιδί τσαὶ τὸ γαττί, ὅπως τὸ μάθης, κάνει (ἐπὶ τῆς ἀξίας

